

M' HE despertat tot sol en un antic jardí
que no sé si és la meva presó o el meu imperi.
Canta pertot l'alè dels arbres, i el misteri
d'un esperit que em crida, però no és per a mi.

Camino poc a poc, amb temença, com si
un àngel no del tot m'acabés de voler-hi.
El meu cor s'exhaureix en el silenci aeri.
La llum és una fronda sobre cada camí.

Adam devia anar pel món, el primer dia,
com jo vaig, sorprenent la verda melodia
de cada veu de l'aire, del gest de cada branca;

per abraçar la llum esbatanant els braços,
el cos encara moll de rosada i de fang,
deixant estela d'ànima darrera dels seus passos.